

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, egy újonnan épített templommal semmi gondunk nem adódhat, állagmegóvással, felújítással hosszú ideig nem kell számolnunk. Az élet sorra megkérdőjelezi ezt a tézist, átírja a „forgatókönyvet”.

Így jártunk az alig két évtizede épült palini templomunkkal is. Előbukkannak az eddig rejtett hibák, az egykori munkafolyamatok hiányosságai. Ablakaink is elhasználódtak, megsérültek. Fölmerült az ötlet, ne csak műszakilag újuljanak meg a nyílászárók, hanem; „ha lúd, legyen kövér” alapon, művészi értékkel is gazdagodjon az istenháza. A 20 ablakmezőbe ókeresztény szimbólumok kerüljenek, olyan jelképek, amelyek 2000 év távolából is üzennek, tanítanak, eligazítanak bennünket.

Amikor beleástam magam e roppant gazdag formavilágba, meglepetések garmada várt rám. Egy-két jelképről tanulmányaim során magam is halottam, de a szimbólumok e sokfélesége minden képzeletemet fölülmúlta. Világítótorony, páva, oroszlán, fönix, delfin... hogy csak néhányat említsek e beszédes jelek színes tárházából.

A delfint már a pogány világ „emberbarát jellege” miatt tisztelte. Hajósok, halászok, vagy épp bajba jutottak megmentője, segítője – tartották róla a tenger szerelmesei. Nem

Delfin

is olyan rég történt, hogy egy család lubickolt az óceán kellemes, hűs vizében, amikor váratlanul palackorrú delfinek vették körül őket és a farkukkal a vizet csapkodták. „Mintha elment volna az eszük” – mesélte az apa, aki nem értette, hogy miért viselkednek így a delfinek. Majd hirtelen észrevette: alig két méterre tőlük egy hatalmas fehér cápa úszkált. Túl messze voltak a parttól ahhoz, hogy kimenekülhessenek a ragadozó elől, ha az netán támadni készülne. Az apa persze nagyon megijedt és féltette a gyermekeket is. Aztán ráébredt, hogy a delfinek pont azért érkeztek, hogy megvédjék őket. Ez sikerült is: a delfincsapat 40 percig velük maradt, amíg teljesen elmúlt a veszély, így a szülők és gyermekek épségben kiúszhattak a partra.

Ez csak ízelítő abból a sokféle áldásból, amiben épp a delfinek révén részesülhet az emberiség, hogy a gombamódra szaporodó „delfináriumokról” és az ún. delfinterápiáról már szót se ejtsünk. Talán érthető, miért is vált a delfin keresztény őseink számára Jézus Krisztus szimbólumá-

vá. Isteni Mesterükben a legnagyobb emberbarátot ismerték föl, aki védi-óvja a tévelygő „ádmfiakat” az élet ezer kísértése és veszélye között, a „hajótörötteket” pedig biztos révbe, a Boldogok Szigetére, az égi haza felé kalauzolja. Így aztán keresztelőmedencékről, mozaikképekről, oltárképekről köszön ránk ez a jóindulatú tengeri emlős, a nagy életmentő.

Köszönjük Istennek az indítást, a sugallatot e színpompás és mély mondanivalót hordozó képi világ megjelenítésére! Köszönjük, hogy szakadatlanul jeleket küld, tanítást ad, sohasem mond le azokról, akiket alkotott. Köszönjük, hogy a „királyi hallal”, a „halak királyával” is üzeni szeretne övéinek, ezzel a különleges és bájos vízi állattal, a delfinnel.

*Horváth Lóránt
plébános*

Félelem önmagunk elvesztésétől

Henri Boulad SJ előadása - Innsbruck, 1993. május 29.

Kedves Barátaim

Mit jelent az, hogy „önmagunk lenni?”

Identitáson az ember önmagával való azonosságát értjük, és pedig mint (sajátosságai által) körülhatárolt, zárt koncepciót. Sajnos ma ennek az elgondolásnak megfelelően vetődik fel a 'nemzet' mivoltának kérdése Európában és mindenütt a világon.

Beszélünk kulturális identitásról, nemzeti identitásról, személyes identitásról. De mit jelent az, hogy „önmagunk vagyunk?” Mit jelent az Egyház számára egyháznak lenni? És mit jelent a katolikus egyház számára katolikus egyháznak lenni? Úgy védjük az identitásunkat, mint egy citadellát. Hogy önmagunk lehessünk, kapaszkodunk önmagunkba, a saját jellegzetes mivoltunkba. *Am aki meg akarja menteni az életét, az máris elveszítette.* Aki görcsösen kapaszkodik az identitásába, máris elvesztette azt.

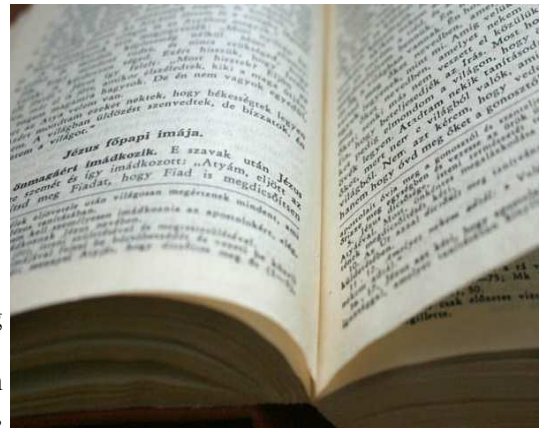
Különbséget kell tennünk a zárt és a nyílt identitás között. És azt nem csak Európa szintjén, hanem világszerte. A 'perszonalista filozófia' behatóan foglalkozik határaink túllépésének a nehézségével, az identitás koncepciójával. Leírja, ahogy mi, egyéni mivoltunk védelme címén állandóan körülbástyázzuk magunkat. Én ezt az egyéniség gettójának nevezem. Ezen az alapon működnek a gettó egyház, a gettó nemzetek, azaz a nacionalizmusok.

Ezzel ellentétben az igazi személyiség - a SZEMÉLY - nincs bezárva. *Nem körzet, hanem központ,* ahonnan kisugárzik. A *személy* koncepciója tehát a **pont** szintjén van, míg a személyiségé a **kerület** szintjén. A személy és a személyiség összefüggése további fejlesztésre szorul. A személyiség az, aki a többihez való viszonya (ill. a többitől való elhatárolása) által határozza meg magát. A személy az, aki mindenre kisugárzik.

A személy és a személyiség ellentétek.

A valódi identitás nem a személyiség szintjén van, hanem a személy szintjén. Ez így talán még nem elég világos, gondoljuk tovább.

Hosszan beszélhetnék erről a gazdag témáról, hiszen ez maga a szíve a keresztény misztériumnak, maga a szíve minden lelkiségnek, minden spiritualitásnak. Sőt meggyőződésem, hogy ez a téma köti össze a filozófiát a spiritualitással. Hídverő téma. A személyiség nem tud egy csapásra átváltani a személy szintjére. Hosszú az út. Sohasem ér egészen véget. Beleszületünk egy adott környezetbe, kultúrába, megvan a helyünk, enélkül nincs létezés. Ám ez csak egy állomás. Ahogy a születendő gyermeknek szüksége van az anyai méhre, amely hordozza, megvédi, ahol kialakul, és amely a végén kilöki magából az életbe - ahol elvágják a köldökzsinórt - ugyanígy élet-szükséglet a nemzeti, a kulturális stb. identitás a személyiség értelmében, mint elkerülhetetlen útszakasz, első állomás. Nem lehet átugrani. Nem szabad túl gyorsan feladni, nem is lehet igazán elveszteni soha. Elhagyhatjuk, de tudva tudván, hogy örökké rajtunk marad a múlt bélyege. Úgy gondolom, hogy ennél a folyamatnál a múlt és a jövő közötti feszültségről van szó. Egy múlt nélküli embernek nem lehet jövője. Ez a gyökér és az ágak állandó feszültsége. Hiszem, hogy mélyen le kell mennünk a gyökerekig ahhoz, hogy képessé legyünk utána az egekbe lendülni. Dialektika. De ahogy növekszünk, egyre függetlenebbek leszünk a múltunktól, a gyökereinktől, a kultúránktól, az identitásunktól, a személyiségunktől. A szent az, aki a legmesszebbmenően szabad, független mindattól, aki, amije van és aki volt. Jézus a Szent par excellence, a legteljesebb mértékben szabad lény, aki megvalósította ma-

gában a mintát. Jézus Krisztus a személy prototípusa. Egyetértek azokkal, akik azt mondják, hogy nem szabad túl hamar elvárni, hogy valaki lemondjon az egyéniségéről, megtagadja a múltját, kultúráját, gyökereit, mert könnyen felborul az egyensúlya. Ahhoz, hogy a személyiség átlépjen a személy szintjére, komoly kiegyensúlyozottságra van szükség. Ezért olyan hosszú a folyamat. Európa előtt is hosszú út áll, mert erősen jellegzetes. A német nem norvég és az olasz nem francia stb. vajon mennyi időre lesz szükség, amíg Európa - megőrizve minden nemzet és minden kultúra gazdagságát - egyesül?

A személy modellje a Szent Lélek, aki semmi és minden egyszerre. Minden, azért mert semmi. Az eltűnés aktusában valósítja meg magát a Szellem, és az eltűnés, a háttérbe vonulás, az önmagáról való megfeledezés aktusában valósítja meg magát az ember.

Rendkívüli egyszerűség. Csak nehéz vele élni. A keresztén, amikor Jézus mindent elveszített - megnyert mindent.

„Én pedig, ha földmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok.” (Jn 12,32)

Ez a téma igen gazdag, és lehet róla korszerű nyelven beszélni. Benne van a vetőmagja, benne van a csírája egy mélységesen keresztény filozófiának, amely az emberi tapasztalatból indul ki, hogy aztán a mélyben felzárkózzék az evangéliumhoz. Én úgy gondolom, hogy a mi korunk olyan nyelvezetet vár el tőlünk, amely nem közvetlenül hivatkozik az evangéliumra. Ha a mai emberhez beszélünk, ne az evangéliummal kezdjük. Az idegesíti őt. Ha meg akarjuk őt győzni, az nem egy bibliai szöveg kapcsán fog sikerülni.

Ez a mély egzisztenciális megközelítés az, ami nekem annyira tetszik Maurice Zundelnél. Ő behatol a személy misztériumának a szívébe. Figyelmükbe ajánlom az olvasását.

Beszéltünk a félelemről, az önmagunk elvesztésétől való folyamatos rettegésről. Szerintem a legnagyobb szabadság: nem félni semmitől. Hiszen minden, amit elveszítettek, az nem én vagyok, mivel elveszítettem. Elhagyom a zakómat, az nem én vagyok. Elvesztem az ingem, nem én vagyok. A pénztárcámat - nem én vagyok. Mindent, amit elveszthetek, a nem én vagyok. Tehát nyugodtan elveszítettem. És ez így folytatódik szintről-szintre.

Nem akarok senkit ezzel a hasonlattal megbotránkoztatni, de a szellemi élet valóságos sztriptíz. Folytatásos levetkőztetése, feladása mindannak, amit elveszítettek, amiről lemondhatok, amit levethetek magamról. Minden, amit elveszítettek, mivelhogy én veszítettem el, nem én vagyok. Elveszítettem az egészségemet, de az egészségem, az nem én vagyok. Elveszítettem a jó hírnevet, nem én vagyok. A becsületemet, az sem én vagyok. A méltóságomat - nem én vagyok. Nem is beszélve a szobámban heverő apróságokról. Gondoljunk kis Szent Terézre, akinek volt egy tüje, amihez nagyon ragaszkodott. Számára ez volt az a tárgy, amit sehogy sem akart elveszíteni. Ebben a hozzáállásban valami igen lényeges dolog rejlik: a szabadság felé, a szellemi szabadság felé vezető út. És itt most gondolatban már eljutottunk Szent Ignác lelkigyakorlataihoz. Nem tudom, ismeritek-e? Keresztes Szent János mélységes intuíciójához kapcsolódnak.

Loyolai Szent Ignác lelkigyakorlatai Keresztes Szent János mélységes intuíciójához kapcsolódnak. Nincs is más spiritualitás, mint ez. Azt hiszem, hogy a különböző spiritualitások, inkább az eszközeik terén különböznek egymástól, mint elérendő céljukban, mely szükségképpen ugyanaz. A halál misztériuma és a feltámadás, elveszteni az életet és megtalálni. Minden lelki útnak ez a középpontja. Számomra a „szabadság” szó, a „Keresztény ember szabadsága” (Luther Márton könyvének címe) ennek az igazság-

nak a szívében van. Az igazi lelkiesség, az igazi spiritualitás a szabadságba torkollik. Minden viszonylatban felszabadult, önmagától is. Assisi Szent Ferenc a megtestesítője ennek a szabadságnak, melynek számomra ő a szimbóluma. Amikor teljesen levetkőzik - és itt a szó szoros értelmében meztelenre vetkőzött - és odateszi apja lábai elé a ruháit, mondván: „Íme, én, teljesen meztelenül megyek ki innen Assisi utcáira” - itt a példaképévé lesz annak az emberi lénynek, aki mindennel szakított. Ruháival, atyjával, a kereskedelemmel, jó hírnevével, mindennel. Íme, az igazán szabad ember!

Szerintem, ha a hit túlságosan védi a maga igazát, az a gyengeségre vall. Ha erős, akkor vállalja a kockázatot. A hitet - bizonyos értelemben - nem lehet elveszíteni. Ami elveszthető, az a hitnek egyfajta kifejezése. Ezért amikor a szülők nyugtalanognak: „az én gyermekem nem jár templomba, elveszítette a hitét” - az nem azt jelenti, hogy ő vallóban elveszítette. Az azt jelenti, hogy a hitnek ez a kinyilvánítási formája, amit az egyház képvisel, a mise, a prédikáció nincs semmilyen összefüggésben az életével. Elvesztette az ebben a formában kifejezésre jutó hitet, hogy keressen egy másikat. Egyáltalán nem vagyok nyugtalan amiatt, amit ma a korunk elveszett hiteként emlegetnek. Nem. Én azt hiszem, hogy sok ember ma őszintén keres. A hit hagyományos kifejezésre juttatása, amit Európában gyakoroltak, már nem mond semmit. Keres valami mélyebbet, igazabbat és hitelesebbet. Nem kell aggodalmaskodni, nem kell félni. Mélyen optimista vagyok korunkat illetően, mivel hiszek az emberben. Még az is, aki drogozza magát vagy aki mindenféle élvezetet hajszol, még az is, aki bedől valamilyen szektának - keres valamit, amit nem talált az egyház hitének hagyományos kifejezési formájában. Ezért keres máshol. Az egyháznak pedig először a saját „mea culpa”-ját kell elvégeznie, mielőtt másokat támad. Új formákat kell kitalálnia, hogy elérje az embereket. Ahelyett, hogy „gyertek a templomba” (mert kötelező), az egyháznak kellene a hívekhez mennie. Azt mondanám a papoknak, hagyjátok a templomokat, alakítsátok át múzeumokká, ahol ki-be járnak és

fényképeznek a japán meg az amerikai turisták, és menjetek az utcára, a terekre, menjetek oda, ahol az emberek vannak, és ne őket hívjátok oda, ahol ti vagytok. Ha kell, farmernadrágban, gitárral a kézben, és hosszú haját növesztve. Ez a misszió. Az egyháznak küldetése van. Jézus nem azt mondta a tanítványainak, hogy gyertek, hanem azt, hogy menjetek. „Menjetek, induljatok, küldelek benneteket!”

Azt hiszem, hogy mi túlságosan a félelem spiritualitásában nevelkedtünk. Féltünk a bűntől, féltünk az Istentől, féltünk őt elveszíteni, féltünk, féltünk. Megérttem korunknak az erre adott válaszát. És kissé követni tudom az olyan emberek válaszát is, mint Eugen Drewemann, aki a 'fölkötes én' moralizmusa, a félelem erkölcsisége ellen lázad. Ő nem az első. De mindez érthető, mert nemzedékek nevelkedtek ebben az elidegenítő spiritualításban. Az evangélium megszűnt JÓ HÍR lenni, a jó hír, amit legszívesebben teli torokból szeretnénk hirdetni, mert olyan gyönyörű szép. De az embere legtöbbje számára ez nem Jó Hír, hanem valami egészen más. Úgy néznek rá, mintha nem is nekik szólna, hanem csak a papok, a püspökök és a Vatikán megfakult dolgait ismételtetné.

Nem csak a Biblia válhat idollá, de maga az Isten is. Én személyesen azt hiszem, hogy a Bibliának egyfajta kultusza fölköttebb veszélyes. Szerintem a Biblia noha lényeges hivatkozás, de inkább ugródeszka, mint egy lezárt teljesség.

Ha pedig valakiről azt mondják, hogy „elvesztette az Istent” - kérdelem én: hogyan? Az Isten nem vész el.

Nemrég láttam egy kisgyereket, amint kirántotta kezecskéjét anyukája kezéből, az meg utánakapott és a lábánál fogva visszahúzta. Így én is hiába engedem el Isten kezét, hiába rántom ki a kezemet az Övéből, az Isten nem engedhet el engem.

*„Minden oldalról körülveszel engem,
és fölöttem tartod kezedet.” (Zsolt
139,5) Amen*

Gyerekközlal

Kistolmács és Gedeon

A kettő hogy függ össze? Az egyik egy Zala megyei kisfalú, a másik egy őszösvetségi bíra. Mint Makó és Jeruzsálem. Mégis egymásra találtak. Úgy tűnik nincs idő és tér, ami elválasztaná a dolgokat. De van a Jó Isten, amely ad egy jó inspirációt egy plébános lelkébe, hogy Kistolmácsra legyen a hittanos kirándulás, melynek kerettörténete Gedeon bíra életéről szóljon. Egy „maroknyi” hittanos (80 fő) október 3-án kivonult Kistolmácsra reggel 9 órakor a midianiták félelmet nem ismerő serege ellen, egyedül Istenben bízva Gedeon vezetésével, hogy megküzdjön az akadályokkal és végül az Úr kürtjét fújva az Ő győzelmét hirdesse.

De milyen is volt ez a nap? Meséljenek azok a bátor hittanosok, akik minden erejüket összeszedve megküzdöttek a 11 megpróbáltatással.

Melitta 4.o.: A Kistolmácsi tó környékére mentünk. Reggel 9 órakor indultunk a plébánia elől. Gedeon életével kapcsolatos játékok fogadtak minket. Lehetett ijázkodni. Az ország leghosszabb pályájú vasparipájával kisvasutaztunk. Finom ízletes paprikás krumpli volt az ebéd. Nagyon jól éreztem magam. Az tetszett a legjobban, hogy az erdőben fogócskázunk. Köszönjük szépen Atyának ezt a jó a kirándulást.

Emese 4.o.: Berepetáztam paprikásból. Jó meleg volt a vonaton, már az elején meg akartak minket izzasztani. De mi a kapaszkodón majomkodtunk, és így jól elmúltuk az időt. Az ijázkodás nagyon tetszett, és a labdás kidobás, amikor a királyokat kellett kidobni.-ez az utolsó akadály volt-, amikor Gedeon üldözőbe vette a midianitákat, és a gyerekek kidobás játékkal jelenítették meg ezt.

Dóra 3.o.: Szuper volt, sirály volt.

Gedeon a gonosz ellen harcolt.

Bernadett 3.o.: A durranós lufi volt a legjobb akadály, amikor a gyerekek lábára volt kötözve a lufi és a másikat kellett kidurrasztani.

Kata 1.o.: Nagyon tetszett a táj. Ilyen helyen még nem jártam. Alig vártam, hogy elmenjek a kirándulásra, mert nagyon szeretem a hittant és még Jézuskás kártyákat is gyűjtök (szentkép). Minden akadály tetszett, de a legjobban a bárnos. Gedeon jelet kért az Úrtól hogy ő e kiválasztott, ennél az akadálnál három zsáknyi gyapjút öntöztek meg vízzel és az a csapat nyert aki több vizet facsart ki.

Erik 1.o.: ...vicces akadályok voltak... 20 pontot szereztünk a végén. Sokat fújtam a kürtöt. Érdekes „fegyverzettel” szereli fel az Úr népét, egyik ilyen a kürt, ezt kellett elkészíteni a gyerekeknek, de jó volt az éneklés is, hogy Jézus a csapat kapitánya és győzelemre vezetí népét, azaz az első akadályra az induló eléneklésére gondolok...

Rebeka 2.o.: A cukorevőverseny jó volt... Gedeon amikor sereget toboroz úgy választja ki az embereket ki hogyan iszik a folyóból, egy tálka vízből kellett szánkkal a cukrot kihalászni, meg a gyapjú facsaras. A kirándulásból nekem az a tanúság, hogy ne harcoljunk, hanem fogjunk össze...

Szabolcs 2.o.: Isten kiválasztotta Gedeont már rég és személyesen őt akarta, mert jó ember volt és mindenkinek békét akart. Nem fegyverekkel kell harcolni, hanem Istenben bízni és legyőzni mindent. Ezért elég csak a kürt meg a fákllya, a legtöbbet az Istenbe vetett hit adja.

Patricia 2.o.: Jó volt a kisvonatozás, a játékok izgalmasak voltak, például a bujkálás az erdőben. A trombitázást és az éneklést is élveztem. Odafelé a buszon Istenről, meg Szűz Máriáról beszélgettem az egyik volt ovis társammal. A birkaször csavarás mulatságos volt. 20 pontot szereztünk a végén. Na-

gyon kedvesek voltak a vezetők. Amikor meg megépítettük az oltárt utána csak ráültem és szétment... Gedeonnak össze kell dönteni a bálványoltárt és az igaz Istennek oltárt építeni: a gyerekeknek dobozokból kellett oltárt építeni majd összedönteni... Ja és jó volt beszélgetni Edit nénivel a vonaton. Egy sündisznóba majdnem belefeküdtem és láttam még egy pókot is... ja, és egy katicabogarat is láttam.

Zsóka 2.o.: A cukros, az jó volt, mert meg is ehattuk... Tetszett az erdei sétálgatás, és a csapatkapitányos ének, mert amikor énekeltek ezt, akkor is valamilyen módon Jézusról beszélgettünk... Az oltárkészítés is jó móka volt. A trombita készítés remek volt, mert ezzel hívta harcra az embereket... Ez azt jelenti, hogy engem is hív Jézus. Ja és szorosabb barátságot kötöttem a Martinával, akit előtte nem is ismertem csak a hittanos kirándulásról... El is meséltem osztálytársamnak, hogy milyen jó volt a kiruccanasunk. Ő még nem hittanos de szeretne az lenni, csak a szüleit kell meggyőznie.

Úgy érzem, hogy a beszámolókat magukért beszélnek. Az Úr különösen kegyes volt hozzánk aznap. Megáldott minket Gedeon életével, hogy belőle merítve túljussunk 11 akadályon. Még az időjárásra is gondja volt, mert bár borús volt végig, mégsem esett, így megúsztuk szárazon, csak a gyapjú nem...

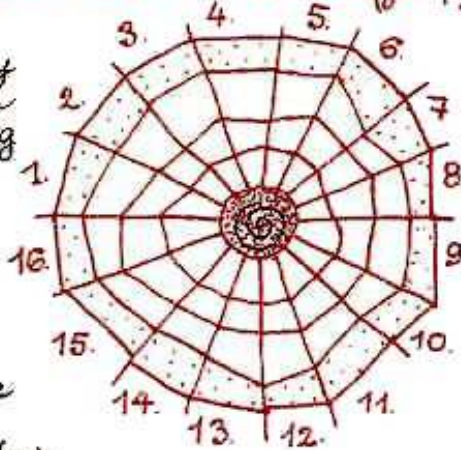
*Puskár Tamás
állomásvezető, segítő*

PÓKHÁLÓS REJTVÉNY

Ha az alábbi pókhálót megtöltöted a megfejtéssel, a külső kör betűi egy szót alkotnak, ami ide illik!

1. lábbeli
2. bibliai hegy
3. ... bogyó v. - kúnt
4. őserdei kúsznövény
5. Mária édesanyja
6. római ruhaféleség
7. betakarít
8. női név (Próta)
9. káros lepkeféle
10. fundamentum
11. madár- "borító"
12. Péterke
13. ősszel gázolok benne
14. divatos lágyneő
15. gyümölcs - latin lélek

Ha megtartjátok
megmaradtok szeretetemben (In.?)

Adomány

A kisfiú a vasárnapi ebédnél kivesz a tányérról egy darab csirkecombot és két darab szárnyát, hogy kivigye a kutyájának.

Az anyukája észreveszi, és visszarakatja a húsokat. Ebéd után azután összegyűjti a csontokat és ezeket küldi a fiától a kutyának.

A kisfiú így kesereg a kutyának:

- Látod, Bobi, én adományt akartam neked adni, de gyűjtés lett belőle, és ez az eredmény.

Igefórum

Játék - Papírháború

Többen játszhatjuk, de ne túl sokan. Annyi üres papír kell hozzá, ahányan vagyunk.

Minden játékos függőleges vonalakat húz a papírra: ezek lesznek a katonák. Az első vonal lesz a vezér, ezt különböztessük meg valamivel - kalapot vagy gömböt rajzolunk rá. (Mindenki annyi katonát húz, amennyit akar, de nem érdemes túl sokat. És legalább két vonást kell húzni: az egyik a vezér, a másik a katoná.) Persze úgy rajzoljunk, hogy ne lássuk egymás papírját.

A játékosok sorba ülnek, térdükön a hadseregük. Az első játékos feldob egy dobókockát, megjegyzi, hogy mennyit dobott. Majd a második játékos is feldobja a kockát, és hozzáadja a dobott számot, pl.: 2 + 3, vagyis: 5! Kezdődik a csata. Minden ötödik katoná esik! Vagyis: az első játékos számolja a vonásokat (a vezért is!), és ha az ötödikhez ér, kihúzza. (Ha kevesebb van ötnél, akkor nem húz ki semmit, a második játékosnak adja át a számolást, és az húzza ki az ötödiket.) Így számolunk tovább: öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz. A következő ötödik, ugye, a tíz! Vagyis amelyik katonára (vagy vezérré!) esik a tíz, azt kihúzzuk!

Ha vezérré esik a számolás, akkor hangosan be kell mondani: „Vezér!”

Megy tovább a számolás: tizenegy, tizenkettő stb. Amelyikre a tizenöt esik, azt a katonát (vezért) kihúzzuk.

Ha az utolsó játékos is számolt, vagyis végigszámolta a katonáit, és az Ötödiket kihúzta, megjegyzi a számot, hogy hol hagyta abba! (Pl.: negyvenhét.) A játékosok megnézik, hogy hány vezér esett el a csatában. Ha csak egy maradt, s a többi elesett, akkor az a sereg nyert, amelyiknek megmaradt a vezére. Ha több vezér maradt, akkor folytatják a számolást az első játékosnál (negyvennyolc, negyvenkilenc stb.), és újra minden ötödiket kihúzzák! (A negyvenötödiket, az ötvenediket stb.)

Az egyszer már kihúzott katonákat nem számoljuk! Addig folytatódik a játék, míg csak egy vezér marad. Honnan tudjuk, hogy hány vezér van még? Onnan, hogy minden vezér elesésénél ki kell kiáltani, hogy: „Vezér!”

Az új játékhoz új sereget húzunk, és újat dobunk a dobókockával. A dobott két számot újra összeadjuk, és amennyi kijött, az a számú katoná vagy vezér esik el.

1. Tudj nemet mondani!

2. Tarts mértéket!

3. Isten legyen az első az életed során!

4. Ő az út, az igazság és az élet!

5. Jézus legyen az első!

6. Nincs visszaút!

7. Isten vezessen utadon!

8. Isten jelenlétében éled életed!

9. Vigyázz, kísértések

Isteni KRESZ táblák

- hogy soha ne tévedjünk el -

A kresz táblák készítői fiataljaink voltak.

Ifis hétvége

Balatonbogláron

Ezúttal Balatonboglárra utaztunk az egyházmegyei nyaralóba. Péntek délután izgatottan vártuk az indulást. Vonattal elég hamar odazötyögtünk, majd egy kis gyaloglás után már a szálláson voltunk.

Az este folyamán beszélgettünk, játszottunk és elmentünk a környékre sétálni. Visszaérkezésünk után vacsoráztunk és ezt követően egy kiváló filmet tekintettünk meg. Végül a nap lezárásaként imádságra gyűltünk össze. Mivel ekkor már elég későre járt a „Sipirc aludni” rész következett. Hamar elérkezett a reggel, így új erővel vágunk neki a következő napnak. A délelőtt folyamán érdekes feladatokat kaptunk valamint elmentünk csatangolni a Balaton partra. Ellátogattunk a közeli kápolnába is, ahol mindenki egy kicsit elcsendesedett. A vonatunk délután indult haza ezért a szállás rendbetétele után búcsút intettünk a magyar tengernek. Nagyon jól éreztem magam, és sok élménnyel gazdagodtam.

Köszönjük Lóránt atyának ezt a remek hétvégét! Révész Bettina „tősgyökeres ifis

Kitekintő

Új rovatot indítunk lapunk hasábjain. Kitekintünk a testvér egyházakra és csemegézünk kincseikből. A református és evangélikus felekezetek háza tájáról származó megszívlelendő és elgondolkodtató írásokat tesszük közre ebben a blokkban.

Miért hagyják el ma emberek az egyházat?

Amikor ezt a szemmel látható és szociológiailag is jól mérhető fogyást vizsgáljuk, nem kerülhetjük el gyülekezeteink lelkiállapotának, fejlődésének, lelki érettségének vizsgálatát sem.

Sípó Ete Álmos teológiai-ekkleziológiai kríziselemzése

Részletek a tanulmányból:

Amikor ezt a szemmel látható és egyébként szociológiailag is jól mérhető fogyást vizsgáljuk, nem kerülhetjük el gyülekezeteink lelkiállapotának, fejlődésének, lelki érettségének vizsgálatát sem.

A gyülekezet egyáltalán halad az „érett férfiság” irányába (Ef 4, 11-14.), vagy évtizedek óta lelkileg csak vegetál?

Megfigyelhető-e minőségi, lelki növekedési folyamat egyházunk gyülekezeteiben, vagy itt is belső, minőségi, spirituális fogyással kell számolnunk? Elmondhatjuk-e hogy gyülekezeteink még meglévő tagsága jobb állapotban van lelkileg, azaz hitben, mint volt 10-20 évvel ezelőtt?

Ennek a kérdésnek vizsgálata, tudomásom szerint, egyházunkban fel sem merül. (Gondolok pl. annak megvizsgálására, hogy mit hisznek egyháztagjaink Istenről, az ember totális romlottságáról, a szabad akaratról, Jézus istenségéről, kereszthaláláról, a hit általi megigazulásról, a test feltámadásról, örökéletéről, keresztségről, úrvacsoráról stb.) Úgy vélem, hogy ennek a vizsgálatnak eredményei még riasztóbbak lennének. Pedig ahhoz, hogy változtatni tudjunk a jelenlegi helyzeten, ismernünk kellene egyrészt a számszerű, mennyiségi fogyásnak, másrészt a minőségi degenerációnak pontosabb adatait és okait. Sajnálatosnak tartjuk, hogy ezt a helyzetet egyházunk vezetői, vezető testületei nem vizsgálják, mintha nem is érdekelné őket ez a probléma, és nem sok jele van annak, hogy egyházunk illetékes szervei (melyek egyenlő számban lelkészekből és presbiterekből állnak), ebből a helyzetből a megfelelő konzekvenciákat képesek lennének levonni. Sokszor még más felekezetek bibliai kritikájáig sem jutnak el, arról pedig, még egyetlen tanulmányt sem olvastam, hogy a református egyház, mai gyakorlatát illetően, mit végez rosszul, s mi az, amit máshogy kellene végezni azért, hogy az Istent kereső, és a lelki életben növekedni vágyó felnőttek és fiatalok százai

ne menjenek máshova lelki táplálékért.

1. Egyházunk gyülekezeteinek túlnyomó többségében folyó ún. lelki munka nem Krisztus-központú, hanem egyre inkább ember-központúvá válik.
2. Az igehirdetések teológiai és lelki súlytalansága.
3. Gyülekezeteink életéből hiányzik a családi szertartet légköre.
4. Az a gyülekezet és egyház, amelynek nincs világos missziói cél-látása, (más szóval missziói koncepciója) számolhat a fogyás további növekedésével.
5. A más felekezetekhez csatlakozó reformátusoknak feltett ama kérdésünkre, hogy megtérésük után miért hagyták el egyházunkat, gyakran kaptuk és kapjuk azt a választ, hogy azért, mert egyházunk gyülekezeteiben nem lehet tovább növekedni sem az ismeretben, sem a hitben.
6. Az élő hitre jutott és a Bibliát már tanulmányozó hívók egyre többen hagyják el egyházunkat azért is, mert gyülekezeteink, mint az egykor lerombolt Jeruzsálem, kerítésfal és kapu nélkülivé váltak.
7. Egyházunk és gyülekezeteink klerikalizmusa, lelkész-centrikussága.
8. Hosszabb távon ható, taszító tényező egyházunkban az azonosíthatatlanul szürke lelkiség.
9. Taszító tényező az is, ha egy gyülekezetben nem tudják arról meggyőzni a tagokat, hogy itt szükség van terád (nem a pénzre csupán!) és ha nem tudják megmondani azt sem, hogy hol, miben van rád szükség.

Ha valaki azt kérdezné, hogy ha így mennek tovább dolgaink, mi lesz a vége, annak azt válaszolnánk, hogy természetesen az igaz egyház soha nem fogy el, sőt a világ végezetéig szüntelen növekszik. Az igaz egyház soha nem tűnik el, az igaz egyház örök. Kérdés csupán az, hogy hol növekszik? Abban az egyháztestben, vagy gyülekezetben, amelyben mi is élünk és dolgozunk, vagy máshol?

Ha a Földet az a tisztesség érte

Ha a Földet az a tisztesség érte
 Ha a Földet az a tisztesség érte,
 hogy az ember Jézus Krisztust
 hordozhatta a hátán;
 ha élt egy olyan ember,
 mint Jézus,
 akkor és csak akkor van
 értelme az emberi életnek.
 Ha Jézus nem élt volna,
 akkor életünk az általunk
 ismert, tisztelt és szeretett
 emberek ellenére
 értelmetlen volna.

Bonhoeffer, Dietrich

Hallotta?...

A chilei bányászok Istenről tettek tanúbizonyságot.

Minden bányász egy olyan pólót viselve jött ki a mentőkapszulából, aminek az elején az állt, hogy „Köszönöm Uram”. A póló hátulján ezek a szavak álltak: „Neki legyen dicsőség és tisztesség”, a XCV. zsoltár 4. sorát idézve: „Kezében vannak a föld mélységei, és övéi a hegyek csúcsai”.

A CBN News arról számolt be, hogy a chilei bányából kimentett bányászok többsége mély lelki életről és az Istenben való töretlen hitről tettek bizonyosságot. A riport azt is megjegyzi, hogy mindannyian egyetértettek abban, hogy a hitük tartotta őket épségben és biztonságban az alatt a 70 nap alatt, amíg a föld mélyében voltak.

A riport szerint minden egyes bányász egy olyan pólót viselve jött ki a mentőkapszulából, aminek az elején az állt, hogy „Köszönöm Uram”. A póló hátulján ezek a szavak álltak: „Neki legyen dicsőség és tisztesség”, a 95. zsoltár 4. sorát idézve, ami azt írja: „Kezében vannak a föld mélységei, és övéi a hegyek csúcsai”. A póló ujján pedig „Jézus” neve szerepelt.

Mario Sepúlveda, a második dolgozó, aki kilépett a kapszulából, ezt mondta: „Isten és az ördög harcolt felettem, és Isten győzött. Mindvégig tudtam, hogy ki fognak

hozni. Mindvégig hittem az itteni chilei szakemberekben és a Nagy Teremtőben.”

A negyedik felszínre lépő bányász, Carlos Mamani, azonnal letérdelt, ahogy kijött a kapszulából, majd az égre mutatott, hálát adva Istennek, és ugyanígy tett Omar Reygadas, akinek egy Biblia is volt a kezében, a sisakjára pedig ez volt írva: „Isten él”. Jézus a világosság - felirat egy sisakon

Egy másik riport megjegyzi, hogy a 19 éves Jimmy Sanches még a bányában rekedve írt egy levelet, amit felküldtek a felszínre, ezzel a szöveggel: „Valójában 34-en vagyunk, mert Isten soha nem hagyott el minket itt lent.”

A chilei bányászok csodával határos megmenekülésére is emlékezve, idézzük azt a zsoltárt, amely mindannyiuknak ennyi lelki erőt, kitartást és reményt adott:

Gyertek, zengjünk dalt az Úrnak, ujjongjatok üdvünk sziklája előtt! Dicsőítő énekkel lépjetez színe elé, magasztaljátok hangosan, zsoltárt énekelve!

Mert nagy Isten az Úr, fölséges király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, és övéi a hegyek csúcsai. Övé a tenger, ő alkotta, övé a föld, keze teremtette.

Gyertek, boruljatok le és imádjátok, hajtsatok térdet az Úr előtt, aki teremtett minket!

Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, s kezére bízott nyáj vagyunk.

Bárcsak meghallanátok ma a szavát: „Ne keményítsétek meg a szíveteket, mint egykor Meribánál [zúgolódás], mint a pusztában Massa [kísértés] napján! Atyáitok ott megkísértettek, bizonyítékot követeltek, jóllehet látták tetteimet.

Negyven évig visolyogtam e nemzedéktől. Így szóltam: Tévelygő szívu nép ez, nem ismeri útjaimat.

Ezért esküdtem meg haragomban: Nem mennek be nyugalmam (országába)!” - XCV. zsoltár -

¡Gracias, Señor! - felirat a nemzeti szín pólón, chilei zászló a kézben; hálaóra összekulcsolt kézzel a legidősebb kimentett bányász. Hálával eltelt szívvel dicsérik mi is az Urat tetteiért és csodáiért, azért is, amit a chilei bányászokkal tett; dicsérik és dicsőítjük Őt, mert jó; hisz mi is a mélységekből kiáltunk Hozzá, akár a bányászok a messzi dél-amerikai országban!

CBN nyomán Szent Korona Rádió

For Mario Gomez, the oldest of the miners, it was the second time in his life he had been trapped underground. He said he never lost faith that the group would be rescued.

Imádság és takarítás

Legtöbben azért járunk rendszeresen a templomba, mert hiszünk-tudjuk, hogy a szentmisén Istennel találkozhatunk. Valljuk, hogy az Úr napját úgy szentelhetjük meg, ha ide zarándokolunk, a vasárnapi szentmise megtisztít, kiemel a hétköznapokból és a leg-tökéletesebb alkalom, hogy az Úr közelében legyünk.

Vannak azonban közöttünk, akik nem csak a misékre jönnek a templomba. Néhány asszony hétről hétre minden szombaton reggel eljön, akár a város távoli pontjairól is, hogy a szombati ebédet, családot, saját kényelmét félretéve a templomra áldozza idejét. Ők azok, akik felsöprik a port és a faleveleket, amiket behordunk a templomba, kitörölgetik a padokat, ahová beülhetünk, felmossák utánunk a sáros foltokat, friss virágot tesznek a számtalan vázába. Ők azok, akik gondoskodnak róla, hogy vasárnaponként **vendéggént** léphetünk Isten házába. Hála és köszönet ezért nekik!

Néhányan bejárnak segíteni nekik, bárcsak többen lennének! Van, aki havonta egyszer jön, van, aki egy ideig rendszeresen, aztán elmarad, majd újra felbukkan...

Magam is ezek közé tartozom. Mi vagyunk azok, akikre ugyan nem lehet biztosan számítani, de mikor mégis megjelenünk, az nagy segítség a rendszeresen szolgálók számára. Olyankor fellélegezhetnek, „na, ma időben hazamehetünk!”

Érdekes dolog ez a takarítás...A rend és a tisztaság mindig elégedettséggel tölti el a háziasszonyt. De számomra a „rendrakás” és „takarítás” egy ideje ennél többet is jelent. Kicsit a lelkemben is takarítok ilyenkor. Helyükre kerülnek a dolgok, és az alázat, ami minden takarításhoz szükségeltetik, a lelkemet is tisztítja. Pláne a templomban...

Hogy milyen érzés Kis Szent Teréz lábainál söprögetni? Milyen virágot tenni a Szűz Anyához? Milyen az Úr Jézus közelében tanyát verő pókot kiköltöztetni? Milyen érzés, mikor felmosás közben a Szent Antal derekát övező kötél a hajamhoz ér? Milyen érzés áttörölni a térdeplőt a meghajló hívekre gondolva? – Felemelő érzés... fáradtságos, de felemelő... Imádság! Ima a templomért, ima a hívekért, ima a családomért.

Miközben gépiesen húzom a seprűt ide-oda, a gondolataim el-

kalandoznak. Szinte észre sem veszem, ahogy a négyzetméterek fogynak, az eszem valahol a közelmúlt eseményein, problémák megoldásán, magam vagy mások gondjain, örömein jár. De valahogy mindig emelkedettebben, mint általában. Nyugodt vagyok, és bizakodó, pláne, ha szembetalálkozok a tekintetem egy-egy kedves szoborával. Mintha csak élnének! Nem tudom, megfigyelted-e már, kedves olvasó, mennyi báj, mennyi szeretet van ezekben a gyönyörű barokk szobrokban? Néha az a kiváltságos feladat jut, hogy letörölgettem őket, közelről még barátságosabbak.

A templomban sürgő-forgó asszonyokkal is csak néha találkozok a tekintetünk egy-egy röpke pillantásra. Nagy az összhang, mindenki teszi a dolgát... egymás mellett elsuhanó mosolyok, vödörök, virágvázák, felmosók... Aztán, ha végeztünk, elégedetten nézünk végig, és bezárjuk a templomot, hogy másnap mi is vendéggént térhessünk vissza ünnepelni.

Kedves olvasó! Ha teheted, látogass el néha így szombat reggelenként, segíteni az ünnepi készülődésben, a szolgálatban, Isten országának alázatos építésében. Szíves fogadtatásra számíthatsz.

Baloghné Békési Beáta

Jöjjön akármi, Isten hatalmas

Isten hatalmas!
Ki az közöttünk,
aki élete estéje felé tart
és fél a haláltól?
Miért ez a félelem?

Isten hatalmas!
Ki az közöttünk,
aki szerettei halála miatt
kétségbeesik?
Miért ez a kétségbeesés?

Isten tud szenvedéseket elhordozó erőt adni.

S ha megrokkant egészsége miatt aggódik valaki,
miért ez az aggodás?
Jöjjön akármi: Isten hatalmas!

Ha napunk beborul,
és éjszakánk ezer éjfélnél sötétebb,
gondoljunk mindig arra,
hogy van a világban egy hatalmas,
áldó erő: Isten!

Ő utat tud mutatni a kilátástalanságban.
A sötét tegnapot
Ragyogó holnappá akarja változtatni -

S végül az Örökkévalóság Ragyogó reggelévé.

*Martin Luther King
(Túrmezei Erzsébet fordítása)*

Anya Apa Gyerekek

Izgalmas kérdés, mikor az ember azon morfondírozik, merjen-e adni gyermekének egy bizonyos pénzösszeget, amivel aztán igazából a gyermek gazdálkodik. És ha igen, mennyit adjunk, hány éves kortól, egészen el merjük-e engedni azt a pénzt, vagy lessük, ügyeljük sorsát, mivé lesz gyermekünk kezében?

ZSEBPÉNZ NEVELÉSI ESZKÖZ

Ahány ház, annyi szokás. Sok szülő abból indul ki, hogy ő hogyan élte meg a zsebpénzkérdést gyermekkorában. "Én sem kaptam, mégis megvolt mindenem", esetleg: "Kaptam egy kis pénzt, lám, mennyi mindent tanultam belőle."

Azt hiszem, a zsebpénz nem erkölcsi kérdés, viszont remek nevelési eszköz, amellyel élni kell a szülőnek, mert sok jó gyümölcsöt remélhet tőle. Ez bizony merészséget kíván tőlünk, mert a gyermekre bízott pénz elköltésének kimenetele bizonytalan. A szülő vállal sok egyéb is nyomja, millió dologban kell okosan, mégis nyomatékkal fellépnie, tán fölösleges erőfeszítést jelent még arra is ügyelni, hogy a gyerek értelmesen költskezzen. Sokan választják azt, hogy maguk döntenek el, mikor mire jut, és egészen ellenőrzésük alá utalják a gyerekek vágyait. "Majd ha dolgozik, és fizetést kap, megérti, mi az pénzzel bálni." Ez is elfogadható, van is benne valami. Ám ha nagyító alá tesszük a zsebpénzkérdést, bizonyos fejlődési folyamatokat elősegíthetünk vele.

Ahhoz, hogy pénz kerüljön egy gyermek kezébe, alapfeltétel, hogy biztonsággal ismerje a számokat és tudjon velük műveleteket is végezni. Iskoláskor alatt nem érdemes bevezetni. A kisiskoláskorúak is könnyen megegyeznek vá-

gyaikkal kapcsolatban szüleikkel, hogy erre-arra szülinapig vagy névnapig várni kell. Talán 8-10 éves kor környékén - egyéneként ez változhat - már nagyon értelmesen és kreatívan tudnak a gyerekek bánni a pénzzel. A zsebpénz bár nem kizárólagosan, de remek eszköz lehet a gyermek számára, hogy érthető okokból megtanuljon várni.

VÁGYAKOZÁS

Egy szerzetesap mondta, hogy a vágyakozni tudás a legfontosabb alapja az istenhitnek. Alapja annak, hogy valaki vágyódjon Isten felé. Nem mondanám, hogy a zsebpénz egyenes út az istenhit felé, de talán kicsiny eszköz a várás képességének kialakításához, vagy még inkább edzéséhez. Ha van egy kis zsebpénze, lassan-lassan gyűjtögetve idővel elérheti, amit szeretne. Fontos, hogy már kicsi kortól arra neveljük, gyermekünket, hogy képes legyen a várakozásra, vágyakozásra. Mikor nagyon könyörög valamiért, teljesen átjár minket az érzés, hogy szeretnénk neki eleget tenni! Elsősorban, hogy örömet okozzunk neki, de sokszor azért is, mert iszonyú fárasztó a szünet nélküli nyaggyatást hallgatni. Jó, ha magunkban tisztában vagyunk vele, hogy éppen az ellenkezőjével tesszünk jót gyermekeinknek, azzal, ha vágyuk azonnali teljesítése helyett engedjük, hogy tanuljon várni. Ez a képesség fejlődik. Kevesebbet tud várni egy hatéves, mert nem ismeri az idő múlását hónapokban. Már többet kibír egy felsős vagy egy gimnazista: képes rá, hogy akár félév-év várakozás is megelőzze álma teljesülését. Ezért a kisebbeknek hetenként adjunk zsebpénzt, a nagyobbaknak meg havonként, így realisabb, hogy megtanulják jól beosztani. Nem kell egyébként értékelnünk gyermekünk vágyát, ha ezt külön nem kéri. Az idő gyakran kiformalja benne (sokszor) éppen a mi véleményünket. Számtalanszor tapasztaltam, hogy szenvedélyes lelkesedés támad valamely nem túl értelmes ötletért, és ahogy az idő telik, ő maga meggondolja a dolgot és változtat.

Alsósok voltunk legifjabb bátyámmal mindketten, mikor száz forint zsebpénzt kaptunk egy hónapra. Az iskolából hazajövet újra és újra megnéztünk egy kirakatot, vágyakozva kerestük, mire költhetnénk el a pénzüket. Azt hiszem, nem az én ötletem volt, de mire a kettőnk pénze elegendő volt már, a bátyám rábeszélte egy műanyag tapadókorongot kilövő kispisztolyra. Összeraktuk a pénzt, megvettük a játékot. Óriási volt az örömünk, máig emlékszem. Annyira, hogy arra viszont már nem emlékszem, mit szölköztek szüleink a nálunk kevésbé elfogadott fegyverhez. Nyilván nem rajongtak érte. De az összefogás öröme, hogy ketten vehettünk valamit, nagyon mélyre hatott. Tapasztalat is volt, mert nyilván megláttuk azt is, hogy az egyszerű kis játék nem volt örökéletű, osztózni is kellett és valóban átértékeljük, hogy ha tovább gyűjtünk, talán valami értékesebbet tudtunk volna venni.

ÖNÁLLÓ DÖNTÉS

Nevelésünk egyik igen fontos célja, hogy gyermekünk felnőttként, de már növekedő gyermekként is képes legyen önállóan döntéseket hozni. Ha mindent a kezébe adunk, ha mindig mi tudjuk, mi a jó neki, képtelen lesz egyedül dönteni. Mikor kicsi még, nem bízunk rá, hogy a joghurtot issza meg vagy a folyékony mosószert. Fogjuk a kezét, hiszen mi segítjük kiigazodni a világban. De ahogy növekszik, engedhetjük, hogy egyes dolgokban ő válasszon, hogy lassan kibontakozhasson az a személyiség, akivé válni fog. Ebbe az is belefér, hogy rossz döntést hoz, és a maga kárán tanul meg egyet mást, amire gyakran persze figyelmeztethetünk volna. Ez a zsebpénz esetében azt sugallja, hogy ha már adunk zsebpénzt, ne gyakoroljunk fölötte kontrollt. Előlegezzünk egyfajta bizalmat neki, és ne korlátozzuk. Az persze természetes, hogy beszélgetés közben véleményt fogalmazunk meg, és nem is titkoljuk el. De ez ne jelentse azt, hogy kerekperccel elírjuk, mire gyűjthet, mire nem.

Azt hiszem, nem zsebpénz kérdése lesz, ha netán rossz irányba indulnak gyermekeink. Nem zsebpénz kérdése, hogy a cigit, az alkoholt, a drogot kipróbálják-e. Az aggódó szülő úgy vélheti, hogy mindezekről megóvja, ha nem ad a kezébe pénzt. Ennél sokkal többet nyom a latban a vele együtt töltött idő, a jó beszélgetés, a rá irányuló figyelem.

Egy barátnőmnél nyaraltunk a Velencei tó mellett, amikor két negyedikes gyermekünket tejért küldtük a sarki kis boltba. Kicsit bővebben kaptak pénzt azzal, hogy a visszajárót elkölthetik. Idétlenül röhögcsélve kerültek elő a tejjel és egy doboz energiaitaltal a kezükben, amit félig megittak, félig kiöntöttek. Barátnőmmel megrökönyödtünk, hogy erre költötték a pénzt, de azóta is sokszor visszatértünk a témára, és a fiam igazából nem is kapott rá ettől az energiaitalra. Nem látott azóta sem ilyet nálunk, ő sem vett, de talán hasznos volt a tapasztalat és az alkalom, hogy erről beszélgetni lehetett.

Egy másik véglet, amikor egy kisgyermeket minduntalan döntés elé állítanak, válasszon, mit kér. Reggelire négyféle innivalóból, ötféle ételből választhat, kedve szerint. Ha túl sokszor kell döntenie ebben a korban, az megzavarja. Attól viszont nem károsodik, ha a szülő odateszi neki a tányérra a májas falatokat és a pohár tejet. Békében éli tovább az életét. Ha viszont nagyon sokszor kell választania, bizonytalanná válik és hisztis lesz: járhatatlan útra viszi ezzel a szülő. Ahol több gyermek van, ott ez általában automatikusan megoldódik. A szülő bizonyos létszám fölött egyszerűen képtelen a gyerekek kusza vágyainak eleget tenni, hát szép finoman nyugodt mederbe tereli a választási kedvet.

FELELŐSSÉG

Azokban a családokban, ahol a zsebpénz működő gyakorlat, láthatóvá válik az is, hogy ez a pénz nem jó, ha pusztán "cukorkapénz". Járjon vele valami felelős-

ség. Alsóban a szülő természetesen minden szükségeset megvesz a gyermeknek, de amikor minduntalan elvész a radír, a grafit, a tornazokni, nem árt, ha ezeket már a zsebpénzből kell a kisiskolásnak pótolnia.

Én nagyon támogatom, ha a gyerekek bármi kreativitást sugalló eszközt kérnek. Tehát ha rajzoláshoz, festéshez, ragasztáshoz kérnek bármit, ugrok. A minap az évkezdési nagy lendületben egyik fiam mondta, hogy szeretne egy hosszú vonalzót, hogy hajót tervezzen a segítségével. Gondolkodás nélkül vágtam rá: jó, sulí után megvesszük. Pár perccel később kapcsoltam, hogy tán fél éve vettünk egyet, valahol annak is itt kell lennie. "A zsebpénzedből tegyél be egy keveset a táskádba, abból vesszük az új vonalzót." Vezűként tör ki fiamból az igazságérzete, hogy miért?! "Hát - mondom - a másik lehetőség, hogy megkeresed, hol bujkál a régi vonalzód." Csoda-e, ha gyermekem a megkeresést választotta. Igaz, sokáig tartott, de lám, kár lett volna kidobni a zsebpénzből azt a párszáz forintot.

A nagyobbak már komolyabb összegekkel is bánhatnak. Persze személy és anyagi helyzet függvénye is, de esetenként megpróbálhatjuk, miképp bonyolít le ifjú gyermekünk egy cipő, ruha vagy pólóvásárlást. Mindenképpen bizalommal álljunk mellette az első lépéseknél, ne vegyük el a kedvét, hiszen éppen az a célunk, hogy önálló emberré váljon. És ez nem megy egyszerre, ez hosszú és lan- kadatlan folyamat.

CSALÁDON BELÜLI "BIZNISZ"

Ahol a pénz nem tabu, előbb-utóbb vérszemet kapva lesz olyan gyerek, aki annyira szeretne valamire gyűjteni, hogy törni kezdi a fejét, miképpen gyorsíthatná meg ezt a folyamatot. Azt érti, látja, hogy a szülőkből "csak úgy" a zsebpénznél többet már nem tud kisajtolni. Azt is látja, hogy a szülő is dolgozik a pénzért. Tehát bedobja a csábító ötletet, hogy ő lenyírna

a füvet egy kis mellékesért. Lefesti a kerítést, kitakarítja a kamrát, a garázst, a kocsit, vigyáz a kistesóra, a nagymamára... és még millió ötlet. A szülő elsöre megörül, hogy a gyerek, aki eddig csak magával volt elfoglalva, most majd segít a ház körül, végre beadja a közösbe a magáét. Ez persze jó is lenne, de ha elgondolkodunk, mindjárt látjuk, hogy nem visz jó irányba, ha egy gyerek pénzért segít a saját családjában. Ezt jó az első próbálkozásoknál tisztázni. Otthon mindnyájan meg kell, hogy tegyük a magunkét szeretetből, vagy ha ez nem elég erős, hát szükségből. Csak úgy tud működni a család, ha együtt teszünk is érte valamit. Ez nem pénzkérdés. Anyának, apának sem jár azért külön dicséret, fizetés, hogy lám, anya kimosta a mosnivalót, apa meg kicserélte a villanykörtét. A gyerekeket is be kell vonnunk ebbe. A háztartás feladatait megosztjuk, együtt csináljuk. Főként, ha többen vagyunk, elkeserítő mennyiségű munka hárulna a szülőkre, ha a gyerekek egyáltalán nem segítenek. Nálunk működik egy falitábla, rajta a gyerekek nevével. Színes papírokra írtuk fel az apróbb házmunkákat (gyerekszobaszőnyeg porszívózása, előszoba porszívózás, papírzsepi kiosztás, szemét). A gyerekek a vasárnap esti ima után kiválasztanak kettőt, amit mindenképpen megcsinálnak azon a héten, és gombostűvel kitűzik a nevük mellé a heti feladatot. A kicsi választ először, szinte mindig ő tölti fel a papírzsebkendő tartókat az ágyak mellett. Nem nagy dolog, mégis végez valamit, ami nem csak neki jó.

Bodó Marcsi

Egyházközségi kirándulás.

Október 23-án részt vettem a családommal az őszi kiránduláson ,mely most is sok szép élményt tartogatott. Először Tapolcán voltunk ahol szép tó volt és sok aranyhalat és koipontyot láttunk benne. Majd fojtattuk utunkat Nagyvázsony felé a Kinizsi várat néztük meg .Szép volt a vár a tóval együtt. Ezután Zircre vitt az utunk. Megtekintettük a Zirci apátság templomát és Lóránt atya misét mondott amin én is ministráltam. Utána bementünk a könyvtárba ami nagyon szép volt. Ezután Veszprém volt az úti cél. Megtekintettük a Székesegyházat a püspöki palotát majd már sötétben mentünk,gyalogosan mécsesekkel a kezünkben a híres zárándok helyre a Rab Mária forráshoz. Fáradtan de sok élménnyel gazdagon indultunk a Szeminárium ebédlőjébe,ahol finom vacsorával vártak minket.

Köszönjük Lóránt atyának és a szervezőknek.

Engedjétek meg, hogy meséljek: Nektek, akik eljöttetek, Nektek, akik itthon maradtatok. Ígérem, csak néhány gondolatot szólok, és nem foglak untatni Titeket hosszadalmas élménybeszámolóval. Hiszen elegendő lehet egy-két pillanatkép is ahhoz, hogy át-érezzétek mondandóm lényegét. Kirándulásom személyes üzenetét.

Mert jó volt újra gyereknek lenni Tapolcán. Párommal körülszaladgáltam a kristálytiszta tavat, és egy fátyolos szemű aranyhaltól kívántam... Csak egyet; nem akartam többet, mit is akarhatnék mást. A bölcs uszonyos elfordult, de előtte még fejszóvalva rám tekintett: „Lám, ilyenek a gyerekek!” Fiatalság, bolondság. Továbbszaladtam a csúszda felé.

A nagyvázsonyi vártoronynál életre-halálra folyt a harc. A zezugos romokon végigbotorkálva letöröltem az izzadságot homlokomról, és mielőtt nekivágtam volna a végeláthatatlan csigalépcsőknek, feltekintettem az égre, mondván: „Jó magas. De nem bevehetetlen.” Elszánt léptekkel indultam fölfelé, ha kellett, a keskeny járat falába kapaszkodtam, és fáradozásomnak gyümölcse az ódon erőd hercegnője lett. A tetőn várt rám, hogy együtt gyönyörködjünk az őszi környék álomittas panorámájában a piros-fehér-zöld lepel árnyékában. Néztük és emlékeztünk, minden korok magyar harcaira.

Úgy érzem, a zirci apátsági templom áhítatában felnöttem egy kicsit. Miként lehet az, hogy újra meg újra betér hozzám? Istenem, nem vagyok rá méltó, hogy hajlékomba jöjj... Nem törődött vele, és ahogy annak idején a bűnös vámosnak, nekünk is megmutatta a szeretet jelenlétének fényes ragyogását. Kérte, legyek újra gyerek. Haboztam egy kissé, hiszen nem éreztem illőnek, ha egy tanárember viháncol. A délelőtt az más volt. Ekkor azonban már három óra felé járt az idő...

Ballagott. A veszprémi püspöki palotában is előttem járt, és meg-megpihent az érdemes egyházi férfiak portréjának aranykeretes ráámáján. Mintha üdvözölte volna a meghurcolt fehér mártírt, a hitében töretlen Mindszenty bíborost, és felszólított, hogy hajtsak fejet. Legalább lélekben, ha már az a legendás öntudatosságom máshogy nem engedi. Elmosolyodott csökönyösségemen, és megértően a püspök házi kápolnájába kísért. A forrás esti csobogásánál Rab Mária várakozott. (Vagy kiszáradt már? Megcsal az emlékezetem.) „Késetek” – pirított rám, ám mielőtt magyarázkodni kezdtem volna, ujja egyetlen intésével jelezte, hogy most az imádságnak van itt az ideje. „Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes...” A Szűz Anya nem haragudott, sőt biztosított arról, hogy mindig bizalommal fordulhatunk Hozzá. Mintha elmosolyodott volna a megannyi készsleges szív láttán, és boldog sóhaja légies éjszakai szellővé változott. A mécsesek kialudtak, de a gitár húrjainak rezgése versenyt futott a játékos fuvallattal.

Asztalhoz ültünk, ám nem igazán voltam éhes. Menni kellene... Igen, de hova, hisz az örök élet igéi úgyis Nálad vannak... Bárhova. Mindenhova. Az ember visszavonhatatlanul gazdagodik egy összetartó közösségben. Még az olyan is, aki messziről jött. Úgy maradnék, de nem lehet. A buszon már menni akarok, mert későre jár, azonban még várni kell. Türelem, türelem... Másnap megint útra kelek, ám legközelebb visszajövök majd. Akkor már köztetek maradhatok – így ígérte nekem a bánatos tekintetű aranyhal.

/Rétfalvi Árpád/

Apró hétköznapi csoda

Átlagos reggel. A két fiam (13 és 10 éves) a fridsider felé tart a tejért a reggeli gabona-pehelyhez.

Egyszerre érnek oda - kis versengés, vil-longás, finom lökdösődés, hogy ki nyúl érte előbb (szomorkodom). A nyertes aztán egy villanásnyi habozás után átnyújtja a tejet a vesztesnek

(meghatódok). Ezek után a boldog, újdonsült tejtulaj öntené a saját táljába a fehér nedűt, de megáll a mozdulat, s a tej végül a másik táljában köt ki (nem hiszek a szemmemnek).

Íme, az álmos, hétköznapi reggelbe beragyog a Szeretet Lelke.

Az emberit kétszer is legyőzte Ő, aki él bennük - alig észrevehetően, csendben, lát-hatatlanul.

Ihász András 7.o., Palin

A pályázat

Egy nagyvárosban egy sikeres kozmetikai cég pályázatot hirdetett a lakosság körében: a legszebb nő fényképét kellett beküldeniük egy rövid történet kíséretében. Pár héten belül több ezer levél érkezett. Az egyik annyira megragadta egy munkatársuk figyelmét, hogy a főnök asztalára tette. Olyan fiú írta, aki elég nehéz családi körülmények között élt. A következők álltak levelében:

"Az utcánk végén lakik egy gyönyörű asszony. Minden nap meglátogatom. Amikor nála vagyok, a világ legfontosabb gyerekének érzem magam. Ha a problémáimról beszélek neki, mindig végighallgat. Megért engem, és mikor hazaindulok, utánam szól, hogy milyen büszke rám." A fiú a következőképpen fejezte be levelét: "Ezen a képen láthatják, hogy ő a legeslegszebb asszony. Ha majd egyszer megnősülök, azt szeretném, hogy nekem is ilyen szép feleségem legyen, mint ő."

A főnök érdeklődését fölkelte a levél, elkérte a hozzá tartozó fényképet.

A titkárnője erre megmutatta neki egy idős, ráncos arcú, ősz hajú, kerekesszékekben ülő asszony fényképét.

- Ez az asszony nem nyerheti meg a pályázatot - mondta a főnök. – Ugyanis akkor az egész világ megtudná, hogy a szépséghez nincs szükségük a mi termékeinkre."

Ez a fiú értékes igazságot fedezett föl: a szépség - a valódi szépség - belülről fakad és onnan sugárzik kifelé. Hogy hol van az igazi szépség forrása? A szívünkben.

A hernyó esélye, amikor át akar kelni az úttesten

Zsolt. 72: 18.; 118:23.; Róm. 5:5.

Nincs semmi esélye. Előtte hatméternyi aszfalt. Húsz személygépkocsi, öt teherautó, egy nyergesvontató és két lovaskocsi jön percenként.

A hernyó nem tud a járművekről. Nem tudja, milyen széles a műút. Nem tud gyalogosokról, kerékpárosokról és motorosokról.

Csak azt érzi, hogy a túloldalon valami zöldell. Gyönyörű, friss, valószínűleg ehető fű. A vágya űzi... Át kellene lenni az úttesten.

Nincs esélye. Hat méter aszfalt áll előtte. Elindul. Kúszik lábatlan lábain. Percenként huszonhét jármű jön.

Elindul, lassan, sietség nélkül. Húsz személygépkocsi, öt teherautó, Egy nyergesvontató és két lovaskocsi... Elindul. Megy, kúszik, halad És megérkezik!

R. O. Wiener nyomán

Készüljünk együtt az Adventre!

Lelki nap a Szent József Plébánián Advent első vasárnapját megelőző szombaton november 27-én délután 3 órától.

Mottónk:

Közösségben Jézussal, az egyházzal és egymással

Két előadás hangzik majd el, két karizmatikus előadó gondolatait hallgathatjuk meg. A két előadás között agapéra és kötetlen beszélgetésre várjuk a híveket. Lesz közös éneklés és gyertyagyújtás is, az együtt töltött délutánt pedig szentmise koronázza (6 órától a templomban).

Teréz anya gondolataival várunk szeretettel mindenkit:

*„ Krisztus az élet, amelyet élni akarok,
a fény, amelyet vissza akarok tükrözni,
az út az Atya felé,
a szeretet, amelyet szeretni akarok,
az öröm, amelyet meg akarok osztani,
a béke, amelyet terjeszteni akarok magam körül .”*

Irodalmi melléklet

Őszi szellő

Mendegélt Barabás bácsi a hosszú és köves falusi utcán. Mendegélt hazafelé. Vasárnap délután volt, ősszel. A nap már nem nagyon melegített, csak nagy volt, és elomló módon fényes, mint ahogy szép őszi napokon nyugta előtt szokott is lenni.

Lassan és nagyon elgondolkozva ment az öreg. Néha pöffentett egy-egy pipa füstöt, de látszott rajta, hogy még a füstöt sem veszi észre, nemhogy az embereket, vagy éppen a sárga-piros gyümölcsöket, melyek a kertekből kimosolyogtak az útra. Fekete kalap ült a fehér haján, a csizmája szinte villogott, s az ujjasát csak úgy vitte legényesen, panyókára vetve.

Nem olyan volt, mint máskor.

Azt sem vette észre, hogy valaki folyton jön a háta mögött, s egyre közelebb érkezik hozzá. Pedig nem úgy jött, mint a macska, hanem kopogós lépésekkel, keményen és egy kicsit suhogva is. A kezében könyvecske volt, s a könyv táblája alól egy fehér zseb-kendő kandikált ki a világba. Magos asszony volt, erős tartású dereka neki és eleven fekete szem.

Pedig már lehetett hatvanéves.

Amikor elérte Barabás bácsit, meggondolás nélkül melléje állott, és azt mondta neki:

- No, magát is rég nem láttam.

Az öreg úgy nézett rá, hogy csak most vette észre; s mivel tréfás és egy kicsit szúrós beszédű ember volt, azt találta mondani, hogy abban nem ő a hibás, hanem az asszony, hiszen a tegnap is várta őt.

- Tegnap?! Tegnap milyenkor? - kérdezte Lidi néni.

- Pont éjfélkor - felelte az öreg.

Rögtön megértette a vén-asszony, hogy mit merészelt mondani a legényes öreg, hiszen éjfélkor a boszorkányok szoktak járni. Ahogy hallotta a szót, a hirtelen indulat lángja végig is futott a testén, s ott belül a mellét mintha meg is égette volna egy kicsit. Meg tudott volna felelni az illetlen vénembernek, s már ki is mondta majdnem, hogy a tegnap éjfélkor nem tudott elmenni, mert éppen egy fiatal legény volt nála. De aztán, éppen olyan hirtelen, eszébe jutott valami, s lenyelte a szót. Inkább kedveskedve nevetett, valahogy úgy, mintha nem érezné még öregasszonynak magát, s mintha Barabás bácsit éppenséggel nem tartaná vénembernek.

- Készültem is magához, hallja-e! - mondta neki.

- S mért nem jöttél? - kérdezte az öreg.

- Félttem, hogy valami szép leányt találok ott.

Az megeshetett volna - mondta Barabás bácsi.

Özvegyek voltak mind a ketten.

S ahogy az egyik gondolta magában a legényt, és a másik hallotta a "szép leányt", az őszi napfényben arra gondoltak mind a ketten, hogy hátha csakugyan jobb volna nekik együtt, mint külön-külön, özvegyi módon.

- Hol járt ilyen legényesen? - kérdezte Lidi néni.

- Két csikót vennék - mondta az öreg -, s abban jártam. Meguntam már, hogy mindig otthon üljek, mint egy remete. Bajlódni szeretnék valamivel, s egy kicsit

mozogni.

- S nem fél, hogy elkapják a csikók? - kérdezte az asszony.

- Próbálják meg! - mondta legényesen az öreg, s rántott egyet vállban az ujjason. Aztán nevetett is, amiben benne volt egészen, hogy ő még meg tudja fogni a gyepiót, bár ha tüzet is ettek azok a lovak.

Lidi néni a szemét kereste az öregnek, úgy mondta neki:

- Ennyire bízik magában?

- Legalább ennyire - szolt az öreg.

Olyan jólesett nekik a tavaszi szó, hogy egészen vidámak voltak immár. S annak is örültek, hogy ilyen jól meg tudják érteni egymást. Még kezet is fogtak, amikor el kellett egymástól válniuk, pedig az öregebb rendben, férfi és asszony között, az nem volt szokásban. Szinte megkérdezte azt is Barabás bácsi, hogy este nem tudnának-e találkozni egy kicsit, de az már mégis sok lett volna, mert akkor egészen felülkerekedik az asszony.

- Aztán aludjál jól - annyit mégis mondott.

- Maga is, pont éjfélkor kiváltképpen - nevetett Lidi néni.

Utána egyik is hazament s a másik is. Szépen a nap lenyugodott, a békességes este leszállt, és az őszi csillagok kiragyogtak. Barabás bácsi többször is kiment az udvarra, s a nagy diófa mellől meg-megnézte a csillagokat. Egyszer a gyümölcsöskertbe is hátrament, és nézegette a piros almákat, amelyek huncut kedves-séggel szinte csillogtak a holdvilágon. Egyik-másikat meg is tapogatta, miközben úgy csörgedezett a távoli patak, mintha verset mondott volna. Néha megrebbent valami a fák között, ijedt madár vagy szárnyas gondolat, máskor pedig kicsi bogár fénye villant a sarjúból elő.

Szép a világ, úgy találta.

Nehezen feküdt le, s nem egészen úgy, mint máskor. Az ágyát is gondosabban vetette meg, s a párnára új héjat húzott. S amikor rajta feküdt már, akkor sem fordult, mint máskor, mindjárt a fal felé, hanem sokáig a besütő csillogatot nézte, és a távoli fa ágait, amelyek rejtelmesen úsztak a rejtelmes puha fényben.

Aztán elaludt.

S egyszer azon vette magát észre, hogy riadtan kipattan a szeme. Mintha valami élesen nekiütődött volna az ablaknak, vagy éppen mintha kopogtatott volna rajta. Ahogy annyira eszmélt, rögtön arra gondolt, hogy odanéz az ablakra, de milyen az emberi természet, mégsem nézett oda. Hanem várt, meglapulva az ágyban. Nem a két csikóra gondolt, akik most valahol tüzet esznek, hanem azt találgatta a sötétben, hogy vajon denevér-e vagy bagoly repült az ablaknak neki, vagy talán csak álmában és az ő fejében kopogtatott valaki.

De, ha!! Motoszkál is valaki az ablak alatt, s mintha imbolygó hosszú árnyék nyújtózkodnék az ágya felé!

Imbolygott csakugyan valami árnyék.

S ismét szólt az ablak, de nem úgy, mintha kopogtatott volna, vagy megütötte volna valaki. Hanem tompa volt a hang, s mintha egy kicsit recsegett volna az ablak.

Verejtékes lett az öreg.

- Ne félj, Barabás! - mondta magában.

Aztán egyszerre nekiszánta magát, s hirtelen felült az ágyban. Megragadta az ágy fáját, s úgy meredt az ablakra rá. Nem látott semmit, csak a halványuló fényben a rejtelmes faágakat. De mintha hangot hallott volna akkor, amely kínlódva és rejtelmesen azt mondta:

- Éjfél van, Barabás...

- Híjj, az ántiiskoláját! - mondta az öreg, s arra gondolt, hogy rögtön leugrik az ágyból, előkeresi a fejszét, s aztán legyen, aminek lennie kell. De eszébe jutott, hogy a fejsze künn van a favágón, s bent csak egy sulykoló fa van, az is valahol a gerendában. Egyéb nincs. De még egy fakalapács, annak azonban rossz a nyele. S abban a pillanatban, ahogy a fakalapács nyele eszébe jutott, valahogy elszégyellte magát. Úgy gondolta, hogy fel kéne ugrani mindjárt, odamenni az ablakhoz, és bátran kinyitani. Csakhogy esze is van az embernek, vélekedett magában, s szép lassan és óvatosan leereszkedett az ágyból. Úgy nézte az ablakot, hogy nem eresztette el a szemével, s közben a kezével addig kotorászott, amíg a nadrágját megtalálta. Azt minden eshetőségre felhúzza, gondolta magában, de amikor az egyik szárát felhúzta volna, ismét recsegett az ablak, s tisztán hallotta, ahogy mondta egy hang:

- Ne félj, csak reszkess!...

Hát ennek fele sem tréfa, úgy érezte az öreg, de azért valahogy felhúzta a nadrágot, és a csizmákat is húzni kezdte. Amint éppen a csizmákat húzta, egy hosszú fekete kart is látott, amint éppen kígyó módjára rákúszott az ablakra, és az üveget tapogatta, mintha bé akart volna mászni.

Szólt is ugyanakkor ismét a hang, és azt mondta:

- Nem éltél már eleget?...

Abban a percben az Istenre gondolt az öreg, bár el sem hitte volna, ha mondja neki valaki. Aztán a boldogságos Szűz Máriára és végül Nepomuki Szent Jánosra, aki a falu védőszentje volt. És akkor valahogy, csodás és titkos módon, Nepomuki egyszerre megbátorította Barabás bácsit, mert egyenesen odament az ablakhoz, minek a szárnyát kinyitotta, és merészen kihajolt. A szeme azonban rebegett még, és nem

fogott egészen tisztán. Csak egy fekete alakot látott, kinek csillogott a szeme, s kinek a fogai mind látszottak, mintha nevetett volna.

- Ki az?! - kérdezte az öreg.

- Akit tegnap is várt - mondta az alak.

- De kicsoda?

- Pont éjféلكor.

Abban a pillanatban megismerte, hogy Lidi néni, akit boszorkánynak tett meg beszédben a tegnap. A méreg végigfutott benne, hogy így meg tudott fizetni az asszony, de önmagára is nagyon haragudott, amiért így belé tudott esni az oktan félelembe. Úgy tett azonban, mintha kedvesen lepődnék meg, és örömteli hangon szólt:

- Hát gyere bé!

- Szívesen lát?

- Vártalak - mondta az öreg, és meggyújtotta a lámpát.

Lidi néni az ajtó felé került, és béjött a szobába. Ahogy belépett, olyan fiatalnak látszott, hogy igazán kedvvel nézhette volna bárki. Igaz, hogy folyton nevetett, és a kezében egy csokor őszirózsát tartott, amit odaadott Barabás bácsinak, aki megköszönte szépen a virágot.

Aztán csak nézték mosolyogva egymást, mert bizony őszben jártak már, s elfelejtették, hogy csók is illenék a virág után.

Tamási Áron

Jézus pedig szükségszerűen radikális

„Bizony, bizony mondom néktek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véré, nincsen élet tibennetek.”

Jézus radikális? – kérdezi meg valaki tőlem...

Igen – válaszolom én.

Rögtön felmerül két kérdés.

A mai világban kinek kell radikális Isten? És ha mégis lenne ez a radikális Isten, akkor neki nem szeretni kellene inkább, és mindent elfogadni? Furcsa talán Jézust radikálisan látni, azt a Jézust, aki az utcalányt megmentette a megkövezéstől, aki még a samáriai asszonnyal is leállt beszélgetni, aki ötezer embert vendéglélt meg, mert megszánta őket, aki életét adta a világotért...

Pedig Jézus radikális, mégpedig pont azért radikális, mert így szereti az embert. János evangéliumának 6. részéből érintett meg a témával kapcsolatban ez az Ige, amely megbotrántoztatta nem csak a farizeusokat, de Jézus tanítványainak egy részét is. Ugyanis belátható, hogy Jézus radikális, és aki radikális, ahhoz nehéz tartozni, nehéz konzekvensen osztani a nézeteit. Főleg akkor, ha Ő egészen más. Ti. a mi irigységünk minden határon túlmegegy, és ezt Jézus mutatja meg nekünk. Amikor az isteni élet és igazság közénk jön, mi megöljük, mert nem tudjuk elviselni, hogy Ő radikálisan más, mint mi. Benne élet van...

Benne élet van... De szép ez, amed-

dig nem tesszük hozzá a másik felét. Ugyanis azt állítja Jézus, hogy bennünk nincs. És már kezdődik is a felháborodás és botrántozás a farizeusokban, a tanítványokban és bennünk. Mi az, hogy én nem élek, hogy ez a Jézus megmondja majd nekem, hogy én halott vagyok?!

Márpedig Jézus ezt állítja: önmagadban nincs élet benned. Radikális kijelentés ez. És megbotrántoztató, mert hatalmas kérdőjelet tesz mindannyiunk feje fölé, és hatalmas súlyt rak az emberre, mert ezt az állapotot nem szívesen viseljük. Hogyan hangozna a nevem, ha a legjellemzőbb tulajdonságomat beékelném a vezető- és keresztnévem közé?.. Horváth halott Dániel. Hát igen, ez nem túl szép. Márpedig Jézus ezt állítja. Két megoldás maradt a Jézussal szembenéző ember előtt. Az egyik megtörtént. A másikkal pedig meg kell még történnie mindenki életében.

Keresztre szegeztük tehát az Urat, akiben élet volt, csak azért, mert bennünk nem volt, és mi csak a halál módszerét ismertük Vele szemben. Az első megoldás előnye, hogy nem kell törődnünk nekünk azzal, aki megmondaná az igazat, mert azt nem szeretjük hallani.

Az első megoldás gyengéje, hogy Jézus így lett radikálisból szeretővé: életét adta önként, szeretetből azokért, akikben nem volt élet, hogy élhessenek általa. Áldásból átok és átokból áldás. Az elején említettem,

hogy épp radikalizmusában látszik meg a szeretete, és szeretetében a radikalizmusa. Hiszen a kereszten azt mondta az Úr: „Elvégeztetett”. Vagyis kész az Istenhez vezető út, az adóslevél a keresztfán függ, és az ártatlan Bárány megáldoztatott. Ez a szeretet. A radikalizmus pedig abban áll, hogy aki nem vesz részt ebben az áldozatban, aki nem hajlandó az ő életére ennek az érvényességét elfogadni hit által, abban nincs élet, és ameddig nem teszi meg, addig nem is lesz.

„ Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”

Viszont a második megoldás, amelyben az ember a beismerés útjára lép, hatalmas ígéretet hordoz. Nyilvánvaló, hogy Jézus szavai kiborítják az embert, és ha áthatol az elménk süket hártáin a szívünkig a borzalmas üzenet, hogy halottak vagyunk, és már tagadhatatlan, hogy az étellel teljes Jézus és közöttem a kontraszt élet és halál, vagy ha tetszik: menny és pokol, akkor kell rájöttünk a kegyelem tényére. Jézus azért radikális, hogy az áldozatát velünk megoszthassa, és kegyelmét rajtunk is kiteljesíthesse. Hiszen kinek van szüksége egy farkast kiáltó Jézusra, ameddig nincs ott a farkas, de hát ott van az a farkas, csak mi nem látjuk, csak a Jó Pásztor.

Így hát a felismerésünkből nem a kapálódzás következik, nem az önmegváltó erőlködés, hanem az áldozat elfogadása. Jézus radikális szeretetének a felfedezése és átélése. Jézus mondta: „Megbocsátattak a bűneid”. A nevem innentől: Horváth megbocsátattak a bűneim Dániel. És innentől kezdve élek. És az ígéret, melyet Jézus felénk nyújt, közel jön: „örök életed van, és feltámasztalak az utolsó napon.”

Radikális Jézus, radikális szeretet, radikális változás. Így lesz a halálból élet.

Horváth Dániel

Életvédő litánia

Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz
Krisztus, kegyelmezz! Krisztus,
kegyelmezz
Uram, irgalmazz!... Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket! ... Krisztus,
hallgass minket!
Krisztus, hallgass minket!.... Krisztus,
hallgass minket!

Teremtő Atyaisten, *(Válasz az
alábbiakra: Irgalmazz nekünk!)*
Fiúisten, aki által minden teremtett,
Szentlélek Uristen, élet ura és adója,
Ur Jézus, kezdet és vég, ...
Ur Jézus, út, igazság és élet,
Ur Jézus, feltámadás és élet,
Ur Jézus, az élet örök ígéje,
Ur Jézus, aki Szűz Mária méhében
éltél,
Ur Jézus, aki szereted a szegényeket
és a gyengéket,
Ur Jézus, a gyámoltalanok
védelmezője,
Ur Jézus, élet kenyere,
Minden élet elleni bűnért,
A magzatgyilkosság bűnéért,
A naponta meggyilkolt ártatlan
gyermekekért,
Az országunkban folyó vérontásért,
Gyermekeid néma kiáltásaiért,
Jövendő tanítványaid
meggyilkolásáért,
A nők magzatgyilkossággal való
kizsákmányolásáért,
Néped hallgatásáért,
Néped közömbösségéért,
Népednek ebben a tragédiában való
közreműködéséért,

Születésük előtt meggyilkolt
testvéreinkért, *(Válasz: hallgass meg
imánkat, Urunk!)*
Magzatgyilkossággal fenyegetett még
meg nem született testvéreinkért,
A magzatgyilkosságot túlélte
testvéreinkért,
Azokért az anyákért, akik
meggyilkolták magzatukat,
Azokért az anyákért, akiket magzatuk
megölésére csábítottak,
Azokért az anyákért, akiket magzatuk
meggyilkolására kényszerítettek,
Azokért az anyákért, akik
visszautasították magzatuk
meggyilkolását,
A meggyilkolt magzatok édesapjaiért,
A meggyilkolt magzatok családjaiért,
Azoknak a családjaiért, akiket magzatuk

megölésére csábítottak,
A magzatokat megölő orvosokért,
Mindazokért, akik segédkeznek és
együttműködnek a
magzatgyilkosságokban,
Az orvosokért és ápolónőkért, hogy
gondozzák az életet,
A kormányzati vezetőkért, hogy
védjék az életet,
A papokért, hogy kiálljanak az élet
mellett,
Az életvédő mozgalomért,
Azokért, akik felszólalnak, írnak
és dolgoznak azért, hogy véget
vessenek a magzatgyilkosságnak,
Azokért, akik a magzatgyilkosság
helyett más lehetőségeket
kínálnak,
Azokért, akik elősegítik az
örökbefogadást,
A nemzeti és helyi életvédő
csoportokért,
Az életvédő mozgalom egységéért,
Bátorságért és állhatatosságért az
életvédő munkában,
Azokért, akiket gúnyolnak és
visszautasítanak az élet védelméért,
Azokért, akiket bebörtönöznek az élet
védelméért,
Azokért, akiket bántottak és akikkel
rosszul bántak az élet védelméért,
A jogi szakemberekért,
A bíróságokért és bírókért,
A rendőrökért, *
A nevelőkért,
A média szakembereiért,

Hálát adunk a magzatgyilkosságtól
megmentett gyermekekért,
Hálát adunk a magzatgyilkosságtól
megmentett és abból kigyógyított
anyákért,
Hálát adunk azokért a volt
magzatgyilkosság-pártiakért, akik
életvédőkké váltak,
Hálát adunk mindazokért, akik
kiállnak a magzatgyilkosság ellen,
Hálát adunk a hívásért, hogy az életet
védők között legyünk,

Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit, *(MIND:) kegyelmezz nekünk,
Urunk!*
Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit, *(MIND:) hallgass meg
minket, Urunk!*
Isten Báránya, ki elveszed a világ
bűneit, *(MIND:) irgalmazz nekünk,
Urunk!*

Könyörögjünk!

Mindenható, örök Isten, Te teremtettél
minket Fiad, Jézus Krisztus által. Ő a
húsvét misztériuma által megtörte a

halál erejét. Add, hogy mindazok, akik
elfogadnak Téged, hirdessék az élet
szentségét és mindig hűségesen
szolgáljanak Téged, ugyanazon mi
Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

* Az Egyesült Államokban a nagyobb
abortuszklínikákat, ahol óriási
vagyonok folynak be a magzatok
meggyilkolásából, rendőrök őrzik.
[ford. megj.]

Pusztai Sándor

Ősz

Kikötött zászlók a fák levelei,
Pókháló ingét veti a rét,
Bágyadt kökörös sárgán világít
S álmos a csend is.

Gyermeki logika

Tegnap este a Jelenésekből olvas-
tunk egy szép részt. A 4. részt,
bepillantás a Mennybe. Trón, trón-
on ülő, 24 vén, 4 élőlény,
Utána beszélgetünk. Hármaska
felteszi az első kérdését:

- Apa, az élőlény látta a beleit?
Néha meglepnek, úgyhogy azon-
nal meghallottam saját kétség-
beesett hangomat:
- Mi vaaaaan?
- Apa, az élőlény látta belül a be-
leit?
- Picim, ezt honnan gondolod?
- Te olvastad, hogy voltak belül
szemei!
- Jaaaa!

Jel.4.8 A négy élőlény, amelynek
egyenként hat szárnya volt, körös-
körül és belül tele volt szemek-
kel...

Jáson

Interjú a tíz bélpoklossal

Lk 17, 11-19

Megkérdeztem azt a kilenc férfit, akik azelőtt bélpoklosok voltak: Miért nem mentetek vissza Jézushoz megköszönni, hogy meggyógyított benneteket?

Íme, a válaszuk:

1., „Nem vagyok hálátlan természetű, de először a családomnak és ismerőseimnek akartam megmutatni, hogy egészséges vagyok. Azután meg akartam köszönni Jézusnak - Ő azonban már továbbment...”

2., „Természetesen hálát akartam adni Jézusnak, azonban nem egyszerre azzal a szamaritánussal, mert én hívő izraelita vagyok. Mielőtt azonban egy követet találtam volna, Jézus továbbvándorolt...”

3., „Nem csupán üres szavakkal, hanem valami ajándékkal akartam hálát adni, de szegény vagyok és nem találtam semmi megfelelőt...”

4., „Szándékom volt megköszönni Jézusnak. Amikor megmutattam magamat a papoknak, gyógyult voltam, de nem tudtam, hogy tartós lesz-e. Most, hogy már tudom - Jézus nincs itt többé...”

5., „Majdnem visszamentem a szamaritánussal, hogy hálát ad-

jak Jézusnak, azonban sokan voltak körülötte és akkor azok előtt kellett volna mondanom: bélpoklos voltam - te meggyógyítottál. Ezt szégyelltem és nem mentem vissza...”

6., „Tulajdonképpen meg akartam köszönni - azonban eszembe jutott, hogy Jézus olyan sok jót tett mindenkivel és nem várt érte köszönetet; így én is elhagytam...”

7., „Különbem nem vagyok hálátlan, de a viszontlátás örömeben egyszerűen megfeledeztem róla. Amikor eszembe jutott - Jézus már továbbvonult...”

8., „Sok bélpoklos van a világon. Bizonyára becsületes, erkölcsös életem indította Jézust arra, hogy éppen engem gyógyítson meg...”

9., „Igazán meg akartam köszönni, azonban a többség nem ment vissza és én mindig a többséggel tartok...”

Megkérdeztem a szamaritánust is: te miért adtál hálát?

Így válaszolt: „Lélegzés nélkül nem tudok élni. Nem tudtam addig hazamenni, míg hálát nem adtam Jézusnak.”

Forrás:

Gnanabaranam: Jézusom, ma

Elküldtem a fiamat Izraelbe

Egy amerikai zsidó üzletember elküldte fiát Izraelbe egy évre, hogy kicsit magáévá tegye a kultúrát. Amikor a fia hazatért azt mondta:

- Apa, nagyon jól éreztem magam Izraelben. Ja, egyébként meg keresztény lettem.

- Ó, ne! - mondta az apa. - Mit tettem?!

Ezután elment legjobb barátjához és elmesélte problémáját.

- Ike, - mondta - elküldtem a fiamat Izraelbe, erre ő meg keresztény lett. Mit tegyek? -

- Érdekes, amit mondasz - felelt Ike, - én is elküldtem a fiamat Izraelbe és ő is keresztényként jött haza. Talán kérdezzük meg a rabbit.

Elmondták hát a problémájukat a rabbinak.

- Érdekes, amit mondtok - én is elküldtem a fiamat Izraelbe, és ő is keresztény lett. Vajon mi történik a fiainkkal? -

Ezután imádkoztak Istenhez a fiaikért, és kérték, mutassa meg nekik, mit tegyenek. Amint befejezték az imát, egy zengő hang szólalt meg odafentről:

- Érdekes, amit mondtok - mondta a Hang - Én is elküldtem a Fiamat Izraelbe ...

A boldog ember

Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjétek. Luk. 12.22

A mesebeli ország öreg királya megbetegedett. Tudós orvosai nem tudtak segíteni rajta.

- Egyetlen gyógyszer létezik csak ez ellen a kór ellen - közölte a királlyal a legöregebb bölcs. - Ha talál-

nál az országodban egy boldog embert, és annak az ingét magadra ölténéd, meggyógyulnál...

A király fiai nyomban útra is keltek, bejárták a birodalmat, de igazán boldog emberrel nem találkoztak. Fáradtan, csüggedten, reményt veszítve indultak hazafelé.

Útjuk sötét erdőn át vezetett. A fák között pislákoló fényt pillantottak meg. Közelebb érve egy kis kunyhó előtt találták magukat.

- Nem gyönyörű ez az este?! - mondta köszönés helyett a földön ülő

férfi. - Olyan boldog vagyok, hogy megélhettem ezt a napot is. Hála legyen Istennek érte...

A királyfiak szíven nagyot dobant, úgy látszik, mégis találtak egy boldog embert. Elmondták, mi járásban vannak és megkérték, hogy adja nekik az ingét, mert különben meghal az öreg király.

- Szívesen megtenném - mondta a boldog ember -, de ingem nekem még sohasem volt...

Görög mese nyomán

Egy csepp közélet

Forgószeiben

Magyar Nemzet - Körmeny Zsuzsanna

Az a fiatal nő az ablakban. Áll, lengeti a magyar zászlót. Vajon mi lett vele? A filmfelvétel kockái alapján megkeresték és letartóztatták? Akiket ugyanis a forradalom idején lencsevégre kaptak, azokat egytől egyig levadászták. Letartóztatás, börtön lett a részük, s ha még a fegyveres részvételt is rájuk bizonyították, bitófára kerültek.

Akármi történt vele, az a fiatal, hosszú hajú nő, minden '56-os dokumentumfilm elhagyhatatlan szereplője, mára szabadságszimbólum. Remélem, soha nem készítenek róla szobrot, és emléklapketten sem szeretném látni karcsú alakját. Vannak túl sokat jelentő képek, emlékek, amelyek csak a maguk konkrétságában tudnak tökéletes jelképek maradni.

A kádárizmus hömpölygő folyamában 1956 volt az örvény. Hatalmas szívóereje miatt veszélyes volt, beszippantott párthuzugságokat, ideológiát, hamis mítoszt, koncepciós vádat, kreált legendákat. Cikkünk címe nem metafora. Azt a hadműveletet nevezték "forgószeinek", amelyet október 31-én határozott el a szovjet vezetés. Egy nappal korábban még nyilatkozatot adtak ki csapataik kivonásáról, s

hogy "készek tárgyalásokba bocsátkozni". Másnap pontosítottak: Ivan Konyev marsallt megbízták a Forgószei hadművelettel, s a szovjet tankok éjszaka fölvonultak a határon. Megszállásunkról gyorsan döntöttek. Mint a forgószei. Mi vezetett el idáig? 1945 után nem látszott rögtön a szovjet befolyás alatt lévő hatalom igazi arca. De 1948-ban már félreérthetetlen jelek utaltak a diktatúrára. Pártegyesítés címén a kommunisták megsemmisítették a szociáldemokrata pártot, az államvédelmi osztályból létrehozták az ÁVH-t, és mivel monstre perre vágytak, letartóztatták Mindszenty hercegprímást.

De attól a baljós esztendőől kezdve még nyolc évre volt szükség, hogy a nemzet sokféle akarata az 1956-os forradalomban összekovácsolódjon. Nyolc év kellett akkor is ahhoz, hogy kinyíljon a szemünk. Hogy a volt műhelytulajdonos, a csalódott párttag, a tönkretett paraszt, a gerinctörött értelmiségi rádöbbenjen végre, hogy nem egymás ellen kell acsarogniuk. Nem a városnak az "elmaradott" falu ellen, nem a munkásnak a "nem termelő" értelmiségi ellen, nem a szabotázssal megvádolt gyári munkásnak a templomba járó keresztények ellen. Nekik egy oldalon van a helyük: szemben a Kremlből irányított bitorló hatalommal és kiszolgálóikkal. Nyolc év alatt kitisztul a látás, és megélesedik a hallás minden hazugságra. Nyolc év alatt egy ország el tud jutni odáig, hogy

kimondja az ítéletét kalandor vezetői fölött. 1956 ítélet volt az országvezetés fölött, ahogy az idei fölényes választási győzelem is az volt.

1956-ban a művelt Nyugatot nem politikusai, hanem szellemi emberei képviselték. Amikor vér folyt az utcán, Eisenhower elnök azon medítált, imnapot tartsanak-e a magyarokért, vagy orvosi segítséget küldjenek a Vöröskereszt útján. Más beavatkozást nem tudott elképzelni. Imádkozni saját magukért kellett volna, amiért Magyarországot röpcédulákkal és rádióadásokkal hergelték és szédítették, majd a döntő pillanatban sorsára hagyták. Ezért, ha bármilyen katasztrófa idején magunkra hagy a Nyugat, nekünk az már meg sem koccan. Igaz is: miért a szuezi válság idején jutott eszünkbe föllázadni a szovjeturalom ellen? S miért Ausztriával, miért nem Afganisztánnal van közös határunk? Akkor talán kapnánk EU-segítségét, miként Pakisztán.

Albert Camus Koestlerrel, Bertrand Russellel és másokkal a Nyugat élő lelkiismerete volt akkor, amikor a politikusok befogták fülüket, szemüket. "A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. Ahhoz, hogy ezt a történelmi leckét megértse a fülét betömő, szemét eltakaró nyugati társadalom, sok magyar vérnek kellett elhullnia - s ez a vér-folyam most már alvad az emlékezetben" - írta Camus.

A mi emlékezetünkben nem alvad meg soha.

Ha november, akkor vetítés a Szent József plébánián!

November 9.	Utazás a mennyországba (játékfilm)
November 16.	Legyetek jók, ha tudtok! (teljes, vágatlan változat)
November 23.	A jó pápa (Film XXIII. János pápa életéről)
November 30.	A lator (játékfilm)
December 7.	Fausztina (játékfilm)

A vetítések este 6 órakor kezdődnek a plébánia emeleti dísztermében!

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; Honlap: www.szentjosef.plebania.hu